

Arrest

nr. 192 799 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, drieëntwintig jaar oud te zijn en afkomstig te zijn van Kharai (district Garmsir, provincie Helmand). U bent van Pashtoense origine. U bent nooit naar school gegaan en analfabeet gebleven. U was in het dorp, speelde met uw vrienden en hielp uw vader, een landbouwer, als hij vermoeid geraakte. Een drietal jaar geleden, volgens u ergens in 1392, bent u beginnen werken voor een bouwbedrijf (Evergreen Construction Company) met zetel in Lashkar Gah, de hoofdstad van Helmand. U moest er schoonmaken, thee opdienen en af en toe ook geld halen om de salarissen uit te betalen. De Taliban vernamen dat u voor dergelijk bedrijf werkte en zijn naar uw huis gekomen. U was op dat moment in het kantoor in Lashkar Gah. De Taliban hebben met uw vader gesproken en lieten een dreigbrief voor u achter. Zij zeiden dat ze u beschouwen als een spion. Enkele

weken later zijn ze nog eens langs geweest. Zij hebben toen uw vader geslagen. Uw ouders zijn vervolgens naar Lashkar Gah gekomen. Zij zeiden dat u niet meer veilig was en Afghanistan moest verlaten. Uw vader stelde u voor aan een smokkelaar, waarna u uw reis naar Europa begon. Zelf zijn uw ouders toen naar Kandahar verhuisd, waar uw twee gehuwde zussen wonen.

Op 20 november 2015 kwam u in België aan. Op 18 december 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviséerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en een kopie van een attest waarin uw voormalige werkgever bevestigt dat u daar enige tijd actief was.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Garmsir gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer gebrekkige geografische kennis van de regio vanwaar u zou afkomstig zijn. Gevraagd naar namen van provincies die aan Helmand grenzen, noemt u Kandahar, Nimroz en Parah. Gevraagd of u met dat laatste mogelijks Farah bedoelt, herhaalt u dat de naam van deze provincie Parah is (CGVS, p.10). Uit de info blijkt niet dat dit een provincie is die aan Helmand grenst. Bovendien kan u niet verduidelijken welke dan de hoofdstad van Parah zou zijn (CGVS, p.10). Van de provincies Uruzgan, Ghor en Day Kundi heeft u voorts nog nooit gehoord (CGVS, p.10, 11, 16). Dit is zeer opmerkelijk, daar deze ook aan Helmand grenzen. Verder weet u niet dat Zaranj de hoofdstad van Nimroz is (CGVS, p.11) en heeft u schijnbaar nog nooit van Qalat (de hoofdstad van de iets verder gelegen provincie Zabul) gehoord (CGVS, p.11).

Als u verder gevraagd wordt hoe u vanuit Helmand naar uw zussen in Kandahar reisde, zegt u dat u dan door de districten Maywand en Zerai komt. Het is evenwel merkwaardig dat u niet weet welke van de twee eerst op uw route ligt (CGVS, p.11). Voorts gevraagd naar districten die aan Garmsir grenzen, noemt u er enkele (CGVS, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat u denkt dat ook Arghandab, dat tot Kandahar behoort, een grens deelt met Garmsir (CGVS, p.12). De informatie toont aan dat dit geenszins het geval is. Districten die wel aan Garmsir grenzen en die u niet noemde, zijn Nad-e Ali, Reg en Panjwayi. Van Panjwayi heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.16) en over Nad-e Ali zegt u dat het ver weg is (CGVS, p.16), terwijl het op zeer nabije afstand van het districtscentrum van Garmsir en vlak naast Lashkar Gah, waar u zou hebben gewerkt, gelegen is. U zegt verder op de hoogte te zijn van het

feit dat Garmsir aan Pakistan grenst maar kan niet verduidelijken welke Pakistaanse regio aan de andere kant van de grens ligt (CGVS, p.10).

Zelfs de onmiddellijke omgeving van Kharai lijkt u niet bekend. U noemt enkele omliggende dorpen, zoals Haji Habibullah, Kharako en Lakari (CGVS, p.10, 15). Het is bevreemdend dat u stelt dat deze dorpen 'links' en 'rechts' van uw dorp gelegen zijn. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, zegt u dat deze volgens de kaart rechts en links gelegen zijn (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat een naar eigen zeggen ongeletterde persoon zijn dorp op dergelijke manier situeert. Als het CGVS bovendien zelf wat namen noemt van dorpen die in deze regio terug te vinden zijn, blijkt u nog nooit te hebben gehoord van Salam Khan, Mullah Fakhruddin, Qalandarzai, Abdul Qodos en Haji Ziauddin (CGVS, p.15, 16). Het is niet aannemelijk dat iemand die altijd in Garmsir zou hebben gewoond, de regio niet beter zou kennen. Voorts is het opmerkelijk dat iemand die in een bijzonder volatiele regio als Garmsir zou hebben gewoond, er niet in slaagt enkele militaire basissen in het district te situeren (CGVS, p.21).

Verder is tijdens het gehoor voor het CGVS gebleken dat u de Afghaanse kalender niet machtig bent. Hoewel u voor de DVZ nog vlot de Gregoriaanse kalender gebruikte, tracht u nu een en ander uit te drukken volgens de Afghaanse kalender. Echter, uw poging is tot mislukken gedoemd daar u er ten onrechte van uit gaat dat bijvoorbeeld de tiende maand van de westerse kalender overeenstemt met de tiende maand van de Afghaanse kalender. Aldus meent u in djedi (stemt overeen met december-januari) uit Afghanistan te zijn vertrokken (CGVS, p.3), terwijl u in werkelijkheid op dat moment al geruime tijd in België verbleef. Verder denkt u dat saratan, assad en sumbula de herfstmaanden zijn (CGVS, p.17), terwijl dit de warme of de zomermaanden zijn. Dat een inwoner van Afghanistan zich omtrent dit soort zaken dusdanig zou vergissen, lijkt onwaarschijnlijk.

Nog andere zaken wijzen er op dat u niet in Garmsir woonde. Zo kent u geen enkele radiozender die er te beluisteren valt. Zelfs van de bekende zender Garmsir Radio heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.20). U argumenteert dat u niet naar de radio luisterde, wat niet overtuigt gezien de uitleg die u daarvoor geeft: u stelt dat u met de kinderen speelde, dat u niet wist hoe een radio werkt, etc. (CGVS, p.20). Het is niet geloofwaardig dat een jongeman zich zou afsluiten van de enige bron van informatie die Garmsir kent.

Ook over het onderwijsaanbod in de regio bent u bijzonder onduidelijk. U stelt dat er slechts één school functioneert maar weet niet of de leerlingen daar tot de zesde dan wel tot de twaalfde graad naar school kunnen (CGVS, p.19). Nochtans zouden ook kinderen van uw dorp naar deze school gaan (CGVS, p.17). Eveneens opmerkelijk is dat u verklaart niet te weten wanneer de lange schoolvakantie is (CGVS, p.17).

Verder maakt u, die nooit naar school zou zijn gegaan, niet duidelijk hoe u het Dari machtig bent geraakt. U stelt dat u het leerde van de Hazara minderheid in het district (CGVS, p.2). Echter, uit de informatie blijkt duidelijk dat 99% van de bevolking van Garmsir van Pashtoense origine is, het resterende procent betreft een zeer kleine minderheid van Baluchen. Van Hazara's is geen sprake. Met deze informatie geconfronteerd, zegt u dat er enkele huizen van Hazara's in het dorp Kharakai zouden zijn (CGVS, p.14). Zelfs indien dit zo zou zijn, dan nog ziet het CGVS niet in hoe u dan uw kennis van het Dari zou hebben verworven.

Ook uw kennis van een aantal bekende personen uit de Afghaanse politieke wereld laat sterk te wensen over. Zo zijn Burhanuddin Rabbani (voormalig president van Afghanistan), Gulbuddin Hekmatyar (volgens de info de belangrijkste mujahed voor de komst van de Taliban) en Abdul Rasul Sayyaf (net als Hekmatyar een zeer bekende leider van Pashtoense origine) u onbekend. Van Assadullah Wafa, gouverneur van Helmand tot 2008, heeft u ook nog nooit gehoord. Als u voorts wordt uitgenodigd enkele namen van invloedrijke mensen uit uw regio te geven, noemt u er drie. Echter, onmiddellijk blijkt dat u nauwelijks iets weet over deze personen waarvan u zegt dat ze belangrijk zijn (CGVS, p.20, 21). Voorts is het opmerkelijk dat u de naam van de huidige politiechef kent maar dat u geen weet heeft van een vorige politiechef van Garmsir die bij een aanslag om het leven gekomen is (CGVS, p.21). Dit duidt er veeleer op dat uw beperkte kennis ook nog eens is ingestudeerd. Ook Mullah Naeem Mohammad, afkomstig uit Garmsir en heden een belangrijk lid van de militaire raad van de Taliban, kent u niet (CGVS, p.22).

Verder dient te worden vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel. U stelt ongeletterd te zijn maar zoals het CGVS ook tijdens het gehoor al opmerkte, doet uw vrij westers aandoende handtekening iets anders vermoeden. Dat u uit een gezin van landbouwers komt, is evenmin geloofwaardig. U stelt dat uw vader op het land van derden werkte en dat u irrigatiekanalen moest graven. Gevraagd met welke teelten jullie bezig waren, zegt u eerst dat u dit niet weet (CGVS, p.17). Vervolgens verklaart u dat daar meloen, graan en opium werden verbouwd. Echter, gevraagd naar enige informatie over de graan- of opiumteelt, zegt u er helemaal niets van af te weten (CGVS, p.18). U argumenteert dat uw vader niet wou dat u dergelijke dingen zag (CGVS, p.18), wat niet ernstig is. Zelfs op de vraag in welke maand graan geoogst werd, kan u geen antwoord verzinnen (CGVS, p.18). Verder heeft u geen weet van het bestaan van het Darweshan

kanaal (CGVS, p.18), nochtans van vitaal belang voor de landbouw in Garmsir. Dat iemand die zou zijn opgegroeid in deze rurale samenleving geen kennis van dit soort zaken heeft, is niet aannemelijk. U heeft voorts verklaard dat u enkele jaren geleden ging werken voor een bouwbedrijf in Lashkar Gah maar kan ook dit allerminst geloofwaardig maken. Het attest blijkt te zijn opgemaakt door ene Akhtar Mohammad Samimi. Het is opmerkelijk dat u verklaart dat deze persoon al enkele jaren in Europa zou verblijven (CGVS, p.7). De auteur van de brief beweert voorts dat u voor uw werk naar de andere districten van Helmand moest gaan. Het is opmerkelijk dat u dat zelf ontkent (CGVS, p.8). De brief vermeldt ook dat het kantoor gelegen is op de tweede verdieping van een gebouw in Lashkar Gah. Zelf denkt u dat u daar op de derde verdieping werkte (CGVS, p.9). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, biedt u geen enkele uitleg (CGVS, p.9). Gevraagd of er andere branches zijn van het bedrijf in andere districten, blijkt u dit ook al niet te weten (CGVS, p.8). Tot slot legt u geen andere, geloofwaardige stukken neer (foto's, loonfiches, contract) die een begin van bewijs voor uw beweerdde activiteiten zouden zijn (CGVS, p.8). Nogmaals blijkt het niet geloofwaardig dat u in deze zuidelijke regio van Afghanistan gewoond en gewerkt heeft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Garmsir gelegen in de provincie Helmand. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerdde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kot heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 2 december 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.14, 22). Echter, zelfs na een

overlegmoment met uw advocaat heeft u er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Kharai in het district Garmsir.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De taskara en het attest dienen uw herkomst en uw tewerkstelling te bevestigen. Zoals hierboven werd aangetoond, zijn beide elementen ongeloofwaardig gebleken. Bij de taskara dient bovendien te worden opgemerkt dat het een exemplaar betreft dat in uw afwezigheid want op 26/08/1395 (6 november 2016) en dus bijzonder recent opgemaakt werd. U argumenteert dat u uw vorige taskara in het kantoor in Lashkar Gah kwijtraakte en dat dit een duplicaat is (CGVS, p.4). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ op 21 maart 2016, toen u nog beweerde dat u uw taskara in Afghanistan liet liggen (vragenlijst DVZ, punt 24). Dat u zich pas na het gehoor voor de DVZ kon herinneren dat u uw taskara kwijt was (CGVS, p.6), is wederom zeer opmerkelijk. Alleszins wordt hiermee het zeer relatieve karakter van dit document aangetoond. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op

vervolgung omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en

waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Garmsir gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer gebrekkige geografische kennis van de regio vanwaar u zou afkomstig zijn. Gevraagd naar namen van provincies die aan Helmand grenzen, noemt u Kandahar, Nimroz en Parah. Gevraagd of u met dat laatste mogelijks Farah bedoelt, herhaalt u dat de naam van deze provincie Parah is (CGVS, p.10). Uit de info blijkt niet dat dit een provincie is die aan Helmand grenst. Bovendien kan u niet verduidelijken welke dan de hoofdstad van Parah zou zijn (CGVS, p.10). Van de provincies Uruzgan, Ghor en Day Kundi heeft u voorts nog nooit gehoord (CGVS, p.10, 11, 16). Dit is zeer opmerkelijk, daar deze ook aan Helmand grenzen. Verder weet u niet dat Zaranj de hoofdstad van Nimroz is (CGVS, p.11) (...).

Als u verder gevraagd wordt hoe u vanuit Helmand naar uw zussen in Kandahar reisde, zegt u dat u dan door de districten Maywand en Zerai komt. Het is evenwel merkwaardig dat u niet weet welke van de twee eerst op uw route ligt (CGVS, p.11). Voorts gevraagd naar districten die aan Garmsir grenzen, noemt u er enkele (CGVS, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat u denkt dat ook Arghandab, dat tot Kandahar behoort, een grens deelt met Garmsir (CGVS, p.12). De informatie toont aan dat dit geenszins het geval is. Districten die wel aan Garmsir grenzen en die u niet noemde, zijn (...) Reg en Panjwayi. Van Panjwayi heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.16) en over Nad-e Ali zegt u dat het ver weg is (CGVS, p.16), terwijl het op zeer nabije afstand van het districtscentrum van Garmsir en vlak naast Lashkar Gah, waar u zou hebben gewerkt, gelegen is. U zegt verder op de hoogte te zijn van het feit dat Garmsir aan Pakistan grenst maar kan niet verduidelijken welke Pakistaanse regio aan de andere kant van de grens ligt (CGVS, p.10).

Zelfs de onmiddellijke omgeving van Kharai lijkt u niet bekend. U noemt enkele omliggende dorpen, zoals Haji Habibullah, Kharako en Lakari (CGVS, p.10, 15). Het is bevreemdend dat u stelt dat deze dorpen 'links' en 'rechts' van uw dorp gelegen zijn. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, zegt u dat deze volgens de kaart rechts en links gelegen zijn (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat een naar eigen zeggen ongeletterde persoon zijn dorp op dergelijke manier situeert. Als het CGVS bovendien zelf wat namen noemt van dorpen die in deze regio terug te vinden zijn, blijkt u nog nooit te hebben gehoord van Salam Khan, Mullah Fakhruddin, Qalandarzai, Abdul Qodos en Haji Ziauddin (CGVS, p.15, 16). Het is niet aannemelijk dat iemand die altijd in Garmsir zou hebben gewoond, de regio niet beter zou kennen.

Voorts is het opmerkelijk dat iemand die in een bijzonder volatiele regio als Garmsir zou hebben gewoond, er niet in slaagt enkele militaire basissen in het district te situeren (CGVS, p.21).

(...)

Nog andere zaken wijzen er op dat u niet in Garmsir woonde. Zo kent u geen enkele radiozender die er te beluisteren valt. Zelfs van de bekende zender Garmsir Radio heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.20). U argumenteert dat u niet naar de radio luisterde, wat niet overtuigt gezien de uitleg die u daarvoor geeft: u stelt dat u met de kinderen speelde, dat u niet wist hoe een radio werkt, etc. (CGVS, p.20). Het is niet geloofwaardig dat een jongeman zich zou afsluiten van de enige bron van informatie die Garmsir kent.

Ook over het onderwijsaanbod in de regio bent u bijzonder onduidelijk. U stelt dat er slechts één school functioneert maar weet niet of de leerlingen daar tot de zesde dan wel tot de twaalfde graad naar school kunnen (CGVS, p.19). Nochtans zouden ook kinderen van uw dorp naar deze school gaan (CGVS, p.17). Eveneens opmerkelijk is dat u verklaart niet te weten wanneer de lange schoolvakantie is (CGVS, p.17).

Verder maakt u, die nooit naar school zou zijn gegaan, niet duidelijk hoe u het Dari machtig bent geraakt. U stelt dat u het leerde van de Hazara minderheid in het district (CGVS, p.2). Echter, uit de informatie blijkt duidelijk dat 99% van de bevolking van Garmsir van Pashtoense origine is, het resterende procent betreft een zeer kleine minderheid van Baluchen. Van Hazara's is geen sprake. Met deze informatie geconfronteerd, zegt u dat er enkele huizen van Hazara's in het dorp Kharakai zouden zijn (CGVS, p.14). Zelfs indien dit zo zou zijn, dan nog ziet het CGVS niet in hoe u dan uw kennis van het Dari zou hebben verworven.

Ook uw kennis van een aantal bekende personen uit de Afghaanse politieke wereld laat sterk te wensen over. Zo zijn Burhanuddin Rabbani (voormalig president van Afghanistan), Gulbuddin Hekmatyar (volgens de info de belangrijkste mujahed voor de komst van de Taliban) (...) u onbekend. Van Assadullah Wafa, gouverneur van Helmand tot 2008, heeft u ook nog nooit gehoord. Als u voorts wordt uitgenodigd enkele namen van invloedrijke mensen uit uw regio te geven, noemt u er drie. Echter, onmiddellijk blijkt dat u nauwelijks iets weet over deze personen waarvan u zegt dat ze belangrijk zijn (CGVS, p.20, 21). Voorts is het opmerkelijk dat u de naam van de huidige politiechef kent maar dat u geen weet heeft van een vorige politiechef van Garmsir die bij een aanslag om het leven gekomen is (CGVS, p.21). Dit duidt er veeleer op dat uw beperkte kennis ook nog eens is ingestudeerd. Ook Mullah Naeem Mohammad, afkomstig uit Garmsir en heden een belangrijk lid van de militaire raad van de Taliban, kent u niet (CGVS, p.22).

Verder dient te worden vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel. U stelt ongeletterd te zijn maar zoals het CGVS ook tijdens het gehoor al opmerkte, doet uw vrij westers aandoende handtekening iets anders vermoeden. Dat u uit een gezin van landbouwers komt, is evenmin geloofwaardig. U stelt dat uw vader op het land van derden werkte en dat u irrigatiekanalen moest graven. Gevraagd met welke teelten jullie bezig waren, zegt u eerst dat u dit niet weet (CGVS, p.17). Vervolgens verklaart u dat daar meloen, graan en opium werden verbouwd. Echter, gevraagd naar enige informatie over de graan- of opiumteelt, zegt u er helemaal niets van af te weten (CGVS, p.18). U argumenteert dat uw vader niet wou dat u dergelijke dingen zag (CGVS, p.18), wat niet ernstig is. Zelfs op de vraag in welke maand graan geoogst werd, kan u geen antwoord verzinnen (CGVS, p.18). Verder heeft u geen weet van het bestaan van het Darweshan kanaal (CGVS, p.18), nochtans van vitaal belang voor de landbouw in Garmsir. Dat iemand die zou zijn opgegroeid in deze rurale samenleving geen kennis van dit soort zaken heeft, is niet aannemelijk.

U heeft voorts verklaard dat u enkele jaren geleden ging werken voor een bouwbedrijf in Lashkar Gah maar kan ook dit allerm minst geloofwaardig maken. Het attest blijkt te zijn opgemaakt door ene Akhtar Mohammad Samimi. Het is opmerkelijk dat u verklaart dat deze persoon al enkele jaren in Europa zou verblijven (CGVS, p.7). De auteur van de brief beweert voorts dat u voor uw werk naar de andere districten van Helmand moest gaan. Het is opmerkelijk dat u dat zelf ontkent (CGVS, p.8). De brief vermeldt ook dat het kantoor gelegen is op de tweede verdieping van een gebouw in Lashkar Gah. Zelf denkt u dat u daar op de derde verdieping werkte (CGVS, p.9). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, biedt u geen enkele uitleg (CGVS, p.9). Gevraagd of er andere branches zijn van het bedrijf in andere districten, blijkt u dit ook al niet te weten (CGVS, p.8). Tot slot legt u geen andere, geloofwaardige stukken neer (foto's, loonfiches, contract) die een begin van bewijs voor uw beweerde activiteiten zouden zijn (CGVS, p.8). Nogmaals blijkt het niet geloofwaardig dat u in deze zuidelijke regio van Afghanistan gewoond en gewerkt heeft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Garmsir gelegen in de provincie Helmand. Gelet op de

ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in [Garmsir] heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 2 december 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.14, 22). Echter, zelfs na een overlegmoment met uw advocaat heeft u er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Kharai in het district Garmsir.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De taskara en het attest dienen uw herkomst en uw tewerkstelling te bevestigen. Zoals hierboven werd aangetoond, zijn beide elementen ongeloofwaardig gebleken. Bij de taskara dient bovendien te worden opgemerkt dat het een exemplaar betreft dat in uw afwezigheid want op 26/08/1395 (...) en dus bijzonder recent opgemaakt werd. U argumenteert dat u uw vorige taskara in het kantoor in Lashkar Gah kwijtraakte en dat dit een duplicaat is (CGVS, p.4). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw verklaringen voor de DVZ op 21 maart 2016, toen u nog beweerde dat u uw taskara in Afghanistan liet liggen (vragenlijst DVZ, punt 24). Dat u zich pas na het gehoor voor de DVZ kon herinneren dat u uw taskara kwijt was (CGVS, p.6), is wederom zeer opmerkelijk. Alleszins wordt hiermee het zeer relatieve karakter van dit document aangetoond. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers theoretisch betoog met betrekking tot de inhoud en interpretatie van de geschonden geachte normen doet geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing en is derhalve niet dienstig.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet geloofwaardig maakt dat hij voor zijn komst naar België in het district Garmsir van de provincie Helmand heeft gewoond, noch dat hij uit een gezin van landbouwers komt en enkele jaren geleden ging werken voor een bouwbedrijf in Lashkar Gah. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert.

Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift terug op zijn eerdere verklaringen. Hij geeft aan dat hij geboren werd in Pakistan en daar verbleef tot de zomer van 2012, toen hij samen met zijn familie zou zijn teruggekeerd naar zijn dorp van oorsprong, Garmsir, gelegen in de Afghaanse provincie Helmand. Verzoeker stelt dat hij zijn leven in Pakistan heeft verzwegen uit vrees dat dit tot de weigering van zijn asielaanvraag zou leiden en dat hij liever de adviezen van zogenaamde vrienden uit het asielcentrum volgde dan deze van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen. Deze uitleg kan evenwel geen verschoning bieden voor verzoekers bedrieglijke verklaringen, waarvoor hij immers zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt. Verzoeker werd er reeds voorafgaand aan het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat valse verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen en dat hij niet diegenen mag geloven die hem aanraden om feiten uit te vinden of anderszins voor te stellen (stuk 15, vragenlijst, Voorafgaand advies). Verzoeker werd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens uitdrukkelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van zijn verklaarde herkomst en met het vermoeden dat hij in Pakistan verbleven heeft. Hij werd er uitdrukkelijk op gewezen dat een eventueel verblijf in Pakistan geen belemmering hoeft te zijn voor het bekomen van een beschermingsstatus en dat hij meer kans maakt om een status te krijgen wanneer hij eerlijk is over zijn herkomst (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Dat verzoeker er tijdens zijn gehoor voor gekozen heeft om tegen alle duidelijke adviezen en waarschuwingen in vast te houden aan zijn bedrieglijke verklaringen, komt volledig op zijn rekening (*ibidem*, p. 15, 22). Hij doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk waar hij dienaangaande zijn spijt betuigt en aangeeft in te zien dat hij een fout heeft begaan door de Belgische asielinstanties niet de volledige waarheid te vertellen.

De huidige bekentenis wordt dan ook louter *post factum* opgeworpen en bevestigt slechts dat verzoeker doorheen zijn procedure bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijf en profiel. Verzoekers algehele geloofwaardigheid is hierdoor dermate aangetast dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de bewering dat hij sinds 2012 in het district Garmsir van de provincie Helmand zou hebben verbleven.

In zoverre verzoeker zijn verblijf buiten Afghanistan tot 2012 aangrijpt ter verklaring of verschoning van de vastgestelde gebrekkige kennis met betrekking tot de regio in Afghanistan waar hij in de jaren voor zijn komst naar België volgens zijn eigen verklaringen zou hebben verbleven, is zijn betoog niet dienstig.

De Raad stelt in navolging van de verwerende partij immers vast dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij enkele jaren geleden ging werken voor een bouwbedrijf in Lashkar Gah. Verzoekers verklaringen met betrekking tot deze tewerkstelling vinden immers geen steun in het enige document dat hij ter ondersteuning van dit element voorlegt, met name een aanbevelingsbrief van zijn voormalige werkgever. Waar in deze brief kan worden gelezen dat verzoeker naar verschillende districten van de provincie Helmand ging om voeding en kantoormateriaal te bezorgen aan de lokale kantoren, geeft verzoeker tijdens zijn gehoor aan niet te weten of het bedrijf waarvoor hij werkte over kantoren in andere districten beschikt en ontkent hij uitdrukkelijk ooit naar dergelijke kantoren in andere districten te zijn geweest (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker slechts een keer naar een werf moest gaan om te helpen bij de lading van goederen, is strijdig met verzoekers eerdere verklaringen en wordt opnieuw slechts *post factum* aangevoerd. Geconfronteerd met het feit dat het bedrijf volgens voormelde aanbevelingsbrief op de tweede verdieping van een gebouw is gevestigd – verzoeker had net verklaard dat hij op de derde verdieping werkte – gaf verzoeker tijdens zijn gehoor toe niet te weten op welke verdieping hij gewerkt had en kon hij enkel meegeven dat er onder hen een geldwisselaar zat (stuk 6, gehoorverslag, p. 8, 9). De uitleg in het verzoekschrift dat het onthaal van het bedrijf zich op de tweede verdieping bevond en verzoeker op de derde verdieping werkte, wordt eveneens slechts *post factum* opgeworpen en kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen.

Wat betreft het door verzoeker gevoegde Pakistaanse rijbewijs van zijn vader (stuk 2), dient te worden vastgesteld dat dit niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor dit document dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad ziet overigens niet in op welke wijze dit stuk zou kunnen aantonen dat hij vanaf halfweg 2012 – het tijdstip waarop hij met zijn familie vanuit Pakistan naar Afghanistan zou zijn gegaan – tot aan zijn komst naar België in het district Garmsir gelegen in de provincie Helmand heeft verbleven.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker staat in dezen niet ter discussie. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Garmsir van de Afghaanse provincie Helmand, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het betoog dat de situatie in de provincie Helmand van die aard is dat zij aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de verwijzing in dit verband naar het gevoegde rapport van Human Rights Watch (stuk 3) zijn derhalve niet dienstig.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF